

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511053600/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

saa snart — Min høyre Haand begyndte mechanic, Sjælen ubevidst, at lege med Pistolen; og med langsomme, stive Skrit gik jeg ned af min Høy —

ARENDSE

5 Havde jeg da og en Arendse? — Eller var det en Dulcinea, som min IndbildningsKraft allene skabte sig, fordi den trængte dertil? — Ney, ved Cupido, jeg havde en, eller egentligere jeg havdes af en dey-
10 lig, en fin og skarpsindig, en ædel, en majestetisk Arendse — en af disse skyggefulde Skjønheder, hvis Smil er som Soelens igjennem en regnfuld Himmel — hvis Vink er en gjennemtrængende en uimodstaaelig Straale af tungsindet Dyd — en af
15 disse bydende, mægtige, fortryllende Brünetter, som man ikke kan see uden Ærcfrygt og neppe elske uden Tilbedelse — En Arendse, med store mørkebruune, straalende Øyne, med en lille kroged Næse, en Mund hvorpaa Gratierne syntes at
20 skjærtse, tykke kastaniebruune Lokker, som beskyggede en sneevild Hals, to runde, elastiske, svulmende — — — o Himmel! — jeg glemmer mig! — men det vigtigste! — En Arendse, med en dydig, en vittig, en satt og en høy Sjæl — en Arendse, med
25 det sømmeste Hjerte, som nogetid har slaaet bag ved et Snørliv! — Jeg havde hende — O Himmel! — o mine Læsere! — O du, som Smertes har gjort følsom og øm, du som mishandlet, forladt af Verden sidder i din ensomme Hytte og læser dette
30 Blad, for at forslaae din Kummer — lad en eneste medlidende Taare dryppe derpaa! — Jeg havde min Arendse — og nu har en anden hende! — Fordum nagende og martrende, nu snigende og dræbende Gift! — Erindring om mit Tab! — fortærende, ødeleggende Tanke! — Kilde til min Fortvivlelse,
35 mine Uordener og mine Ulykker! — Kilde til min

292 JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

daglige Kummer, og mine Taarer! — naar vil du fortørrcs? —

Saavit jeg kjender mig selv vilde jeg have forsmertet mit Tab, om min Arendse var blevet lykkelig — Hun er det ikke, langt fra ikke — Gjerne meer end gjerne, synes mig, vilde jeg have undt den hende, der bedre end jeg kunde have skjønnet paa, kunde have belønnet og bevart hendes Fuldkommenheder — O Gud! — o Medynk! — Kummer, nagende Kummer har udtæret min blomstrende Arendse — Nu er hun Sorgens Aftryk, Dødens Billede — Nu bringer en frygtelig Sygdom, Skrækens Datter og Moder hende daglig paa Gravens Brede — || 10

ARENDESE 15

Det er neppe to Aar siden, at min Arendse kom til mig, da jeg laae i min ensomme Hytte, uden andet Selskab, end min Kummer og mine Smerter — Blege og indfaldne var den deyliges Kinder, og en mat Gnist af den mig saa bekjendte Ild skimrede endnu kun i hendes Øyne — Hun forekom mig, som den lidende Dyd; — som Arria, da hun med Døden paa Læberne; med det dybe dræbende Saar i Brystet, rakte sin Pøtus Dolken — og sagde — det smerter ikke min Pøte! — Med en Clementinas melancholske, afmaalte, langsomme Gang, med hendes ærværdige Kummer i hvert et Træk, med en kjæmpende og uovervindelig Højhed, gik hun hen til mit Leye, og lagde de yderste Spidser af tre Fingre paa min zittrende Haand — »De forrige Tider er forsvundne, Ewald; sagde hun; og gik hastig bort, som om hun frygtede, at have sagt for meget — Ja de ere forsvundne, sagde jeg, og saae stivt paa det Sted, hvor hun havde staaet; og ikke en eneste venlig Taare vilde lindre mit beklemt Hjerte — O min Arendse! — min Arendse! — —